

BEVEZETÉS A SZOCIÁLIS GERONTOLÓGIÁBA

(Introducere în gerontologia socială)

dr. Hun Nándor

Ed. Medicina, Budapest, 1972

Sub acest titlu dr. Hun a redactat o monografie deosebit de interesantă și valoroasă, de 380 de pagini, care umple un gol real în literatura medicală. Lucrarea cuprinde următoarele capitole:

1. Creșterea numerică a persoanelor vîrstnice în societatea industrială modernă.
2. Influența creșterii prospective a mediei de vîrstă și a numărului bătrînilor asupra societății.
4. Influența creșterii prospective a mediei de vîrstă asupra practicii medicale (dezvoltarea geriatriei).
5. Situația socială în lumea contemporană a oamenilor vîrstnici.
6. Rolul leziunilor organice, psihice și sociale concomitente în declanșarea decompensării hipoxiei cerebrale.
7. Concepțiile noastre despre oamenii vîrstnici.
8. Influența creșterii numerice a grupurilor vîrstnice asupra politicii sociale a timpurilor noastre.
9. Metodele asistenței sociale.
10. Asistența social-gerontologică a bătrînilor.
11. Situația și sarcinile actuale ale asistenței sociale în Ungaria.

Hiperspecializarea progresivă a medicinei pe lingă laturile sale pozitive, are neîndoielnic și unele reverse. Un medic de circumscripție cu o practică de medicină generală, un internist, un chirurg, un neurolog, un dermatolog nu va citi întotdeauna o lucrare de geriatrie, considerînd-o străină de cercul său de activitate întocmai ca o lucrare de oftalmologie. Iată de unde rezultă optica greșită!

Persoanele între 10—15 ani sînt sub tratamentul pediatrului, deci terenul său de activitate nu va diferi sub multe aspecte de cel al internistului. Acest lucru e azi considerat ceva natural. La noi, persoanele vîrstnice nu dispun de spitalele și clinicile lor. Cei între de 16 și 80 de ani sînt tratați de același internist, operați de același chirurg. Numai chirurgia infantilă începe acum să se diferențieze de chirurgia generală. Peste 30—40 de ani persoanele între 65—70 de ani și chiar și mai

virstnice vor avea la dispoziție spitale și clinici separate. Atunci, abia în parte va fi motivată aserțiunea acelor clinicieni care afirmă că nu au timp să se ocupe de cazurile de geriatrie. Dar pînă atunci nu! Medicii practicieni azi, toți fără excepție, tratează persoane virstnice. Ei trebuie să se ocupe de geriatrie, trebuie să cunoască stările psihice ale acestei virste întocmai ca și îmbătrînirea „uzura fiziologică” a corpului lor. Tocmai din aceste considerente recomand cu căldură tuturor colegilor clinicieni să citească monografia interesantă a doctorului *Hun*. Aceeași dorință o exprim și față de sociologi și persoane care se ocupă cu filozofia socială precum și față de activiștii de stat. Dacă aceștia vor recunoaște la timp uriașa importanță a problemei bătrînilor, vor putea contribui din plin și la noi la specializarea atît de necesară în domeniul geriatriei, despre care s-a vorbit.

Dr. *Hun* a lucrat mai întîi la Reghin, oraș în jurul căruia s-a format o rețea de spitale de bătrîni; ceea ce desigur a contribuit la îmbogățirea experienței clinice a autorului. La Budapesta, dr. *Hun* a avut legături mai organice cu neurologii. Cunoștințele sale clinice sînt fericit îmbinate cu orientarea sa excelentă în literatura universală. Autorul citează cu aceeași facilitate din versurile lui *Ady Endre*, *Arany János* ca și din cele ale lui *Mihai Eminescu* sau *William Shakespeare*. Aceste părți ale monografiei sale sînt într-adevăr captivante. Traducerea în limbi străine a monografiei dr. *N. Hun* este în curs.

dr. Cs. *Hadnagy*

